

Tidsskriftskopi

**Miraklet i Findhorn
Det ukendte
Hasselbalch, Hagen**

1429013878410

Dette materiale er indskannet og fremsendt elektronisk i henhold til aftale med COPY-DAN Tekst & Node.

Det er ikke tilladt modtageren af denne e-mail at videregende det indskannede materiale til andre.

Miraklet i Findhorn

af Hagen Hasselbalch

Fra en reportagerejse i Storbritannien har Hagen Hasselbalch sendt denne beretning om »New Age« samfundet Findhorn i det sydlige Skotland. Det startede med en campingvogn og en køkkenhave på 3 kvadratmeter. I dag er det et gigantisk aktivitetscenter, hvor kålhoveder og mennesker trives ud over alle grænser - takket være en effektiv kontakt med naturens usynlige kræfter!

Ved Forres, nogle få kilometer fra Findhorn, ligger der et stort hotel ved navn Cluny Hill. Fra 1956 til 1962 blev dette hotel ledet af Peter Caddy, en tidligere Royal Air Force officer, og hans kone Eileen. Hun hørte stemmer.

Jeanne d'Arc, Frankrigs nationale helgeninde, hørte også stemmer. Det samme gjaldt den danske forfatterinde Thit Jensen. I en bog, der hedder HVORFRA? HVORHEN? har hun skrevet udførligt om sin »åndestemme«, der altid »var hos hende«. Den »sad« ved hendes ene øre. Hun fulgte altid dens råd.

Folk, der »hører stemmer«, bliver ofte til grin i deres omverden. Men fænomenet er nok mere udbredt, end vi ved, for man går stille med

den slags, hvis man ikke er Thit Jensen - eller en Eileen Caddy.

Eileen hørte i 1957 en stemme, der sagde »Vær stille og vid, at jeg er Gud«. (Ordene findes i biblen). Oplevelsen gjorde et stærkt indtryk på hende, og siden lyttede hun opmærksomt til det indre kald. Sommetider stod hun op midt om natten og mediterede i timevis over problemer, der optog hende. Der kom altid svar, og svaret viste sig altid at være rigtigt, uanset hvor mærkeligt det kunne lyde. Hun skrev svarene ned og viste Peter dem.

»Jeg hørte aldrig stemmer«, siger Peter, »og jeg så aldrig syner. Jeg har altid været en handlingens mand. Jeg fulgte de anvisninger, stemmen gav Eileen«.

»Stemmen« var elskværdig nok til at fortælle Eileen og Peter og deres medarbejder Dorothy McLean, hvordan man får en hotelvirksomhed til at løbe rundt. Selv de mest dagligdags småtterier fik de besked om. Den stemme, der talte til Eileen, røbede en højt udviklet sans for forretning, for i løbet af de seks år, Peter, Eileen og Dorothy kørte hotellet, blev dets omsætning tredoblet, og det blev af turistforeningen fremmet fra et trestjernet til et firestjernet hotel - et af de meget få firestjernede hoteller i Skotland.

Hvordan gik det så til, at de alle tre blev fyret i november 1962?

Der er noget, der tyder på, at hotellets ejer ikke kunne lide åndestemmer, selv om de gav søm i kassen. Stemmen havde ikke givet Eileen anden advarsel end en besked om at »være smidig«. Men allerede længe i forvejen havde stemmen sagt, at ligegyldigt hvor meget der blev budt for deres gamle beboelsesvogn, som stod og samlede rust i en trist trailer-lejr nede ved Findhorn, så skulle de ikke sælge den - de ville

Peter og Eileen Caddy - Findhorns far og mor. Hun hørte stemmer - han adlød.

Det var ved denne campingsvogn det hele startede i midten af 60'erne.

få brug for den en dag. Og nu var denne dag kommet.

Et hul i sandet

Peter og Eileen havde tre børn, så med Dorothy var de seks, der flyttede ind i den trange beboelsesvogn i november 1962, i begyndelsen af den kolde nordskotske vinter. Som nabo havde de en stinkende skraldespand med flasker og konservesdåser og plastikaffald, og omkring dem lå et trist og goldt landskab af lave klitter, hvor der ikke groede andet end tidsler og marehalm og tornblad.

Stemmen forsikrede Eileen, at de en dag ville vende tilbage til Cluny Hill, men ellers så situationen mildest talt håbløs ud. Deres reserver var knappe, der var ingen job at få, og arbejdsløshedsunderstøttelsen rakte ikke langt.

Men så tog Peter en spade og gav sig til at grave i den elendige blanding af sand og småsten, trailerlejren lå på. Det hang selvfølgelig sammen med noget, stemmen havde mumlet i Eileens øre. Findhorns lokale beboere var sikre på, at Peter var gal, for der havde aldrig vokset andre køkkenurter i den grå klit end nogle sølle radiser og salathoveder. Men Peter skar tre kvadratmeter tørv ud, gravede et hul i sandet, der var en halv meter dybt, en meter bredt og tre meter langt, lagde tørvene omvendt ned i hullet og hakkede dem godt igennem. Så såede han salat og radiser i bedet.

Da salaten spirede, var den ødelagt af tråddorm. Men en nabo, der tilfældigvis kom forbi, fortalte om en dyng forvitret sod, der lå ved lej-

rens hovedindgang. Det viste sig at være et glimrende middel mod tråddorm.

Sidst i maj spiste familien store fine radiser og salathoveder.

For at variere kosten måtte de imidlertid have en kompostdyng. Peter havde en dag reddet et fortabt får, der tilhørte en bonde i nabolaaget, og som tak kom bonden en dag agende med et vognlæs kogødning. En anden nabo skænkede dem en stak halvråddent græs, og en mand, der havde en ridestald, gav dem nådigt lov til at følge i hælene på heste-

ne med en spand og en skovl. Et whisky-bryggeri forsynede dem med tørvesmuld og organisk gødning. Peter hentede tang ved stranden. En lastbil tabte en balle halm lige uden for trailerparken, så de fik noget at dække deres kompostdyng med.

Et spirende mirakel

Det var den spæde begyndelse. Peter hang i fra morgen til aften. Køkkenhaven voksede. Der blev sået brøndkarse, tomater, agurker, spinat, persille, græskar og asparges. Der blev plantet hække af brombær og hind-

Kend dig selv

Skriftlige astrologiske personlighedsanalyser udarbejdes. Personlige samtaler forbundet med analyser og auralæsning efter aftale.

Ingen maskinelle data - kun individuel bearbejdning af horoskopet.

Undervisning, offentlige foredrag flere steder på Sjælland og i Hovedstadsområdet.

Studiekreds på egen adresse og salg af astrologisk litteratur.

Annelise & Paul Mahler Dam
Mannavej 6 - 2600 Glostrup
Tlf. 02-96 62 63

Al slags kunst har gode vækstbetingelser på Findhorn. Teater- og balletturneer kommer ofte på besøg.

bær omkring haven, og der blev taget mere jord i brug, så haven efterhånden voksede til to tønder land.

Urterne voksede og trivedes over enhver forventning. Naboerne var målløse - især da Caddy'ernes kål var de eneste på egnen, der overlevede et angreb af kålrodsdaddiker. Og deres solbær var de eneste, der trivedes, mens høsten slog fejl i resten af landet.

Urtegården kastede mere af sig, end Caddy'erne selv kunne overkomme at spise. Resten blev solgt i nabolaget, hvor der var mangel på grønsager. Middagsmaden i traileren bestod af salat med tyve forskellige sager i. Til aftensmad spiste Caddy'erne og Dorothy to-tre forskellige grønsager, der lige var plukket - det lagde man vægt på i det lille kollektiv. De spiste stuvninger af løg, porrer, hvidløg, gulerødder, pastinak, kålroer, turnips, artiskokker, kålrabi, selleri, græskar, kartofler - altsammen piftet op med hjemmeavlede krydderier.

Der blev plantet frugttræer - æble, pære, blomme, reineclauder, kirsebær og abrikos. Træerne stod i blomst i maj 1964.

Da rødkålen modnedes, var der et hoved, der vejede 16 kilo, og et, der vejede 18. En broccolispire, som alle havde troet var blomkål, blev så stor, at den næsten ikke var til at bære. Familien var flere uger om at fortære den.

Nu blev der dyrket 65 forskellige grønsager, 21 slags frugt og 40 krydderier.

Sukces'en var øredøvende.

En lokal planteavlskonsulent kom for at tage en prøve af jorden.

»Jeg kender jorden her«, sagde

han. »Der skal bruges mindst halvtreds gram svovlsur natron pr. kvadratmeter«.

»Vi vil ikke bruge kunstgødning«, sagde Peter.

»Så får I ingenting til at gro«, sagde konsulenten.

Men analysen viste, at jorden indeholdt alle de stoffer, der var nødvendige, selv de sjældne mineraler, der skal være til stede i ganske små mængder, for at planterne kan trives.

Rygtet om plantemiraklet i Findhorn gik over land og rige.

Professor R. Lindsay Robb, der var landbrugseksperter ved De Forenede Nationer og gæsteforelæser i landbrugsanliggender ved forskellige universiteter, var i Findhorn kort før jul 1969. Her er hans rapport:

»Den styrke, sundhed og blomstring, planterne har midt om vinteren her i Findhorn-haven, hvor jorden næsten ikke er andet end sand, kan ikke forklares ved den moderate behandling og gødskning, eller ved nogen anden kendt dyrkningsmetode, der kan anvendes i organisk havebrug. Der er andre faktorer med i spillet - og de er afgørende«.

Andre faktorer? Hvilke -?

Kollektiv bevidsthed

Vi har hidtil holdt os til det, man plejer at kalde kendsgerninger (men hvad er forøvrigt en kendsgerning?) - og har ikke vovet os ud på dybt vand. Det går imidlertid ikke længe. Miraklet i Findhorn, rødkålshovederne på atten kilo, broccolihovedet, der ikke var til at bære, hele den fantastiske vegetabiliske succes - plus alt det, der er sket i de senere år, hvor det ikke længere er

planter, men mennesker, der er i søgelyset - hele historien hviler på kontakt med naturens usynlige væsener, ånderne, devaerne, kræfterne, eller hvad man nu vil kalde dem - altså dem, der meddeler sig gennem »stemmerne«.

Enhver må tænke sit. Vi lægger sagen frem, sådan som et væld af vidner har lagt den frem for os.

Det er her, Dorothy McLean, Caddy'ernes canadiske veninde og arbejdskammerat, kommer ind i billedet.

Hun havde telepatisk kontakt med *devaerne*.

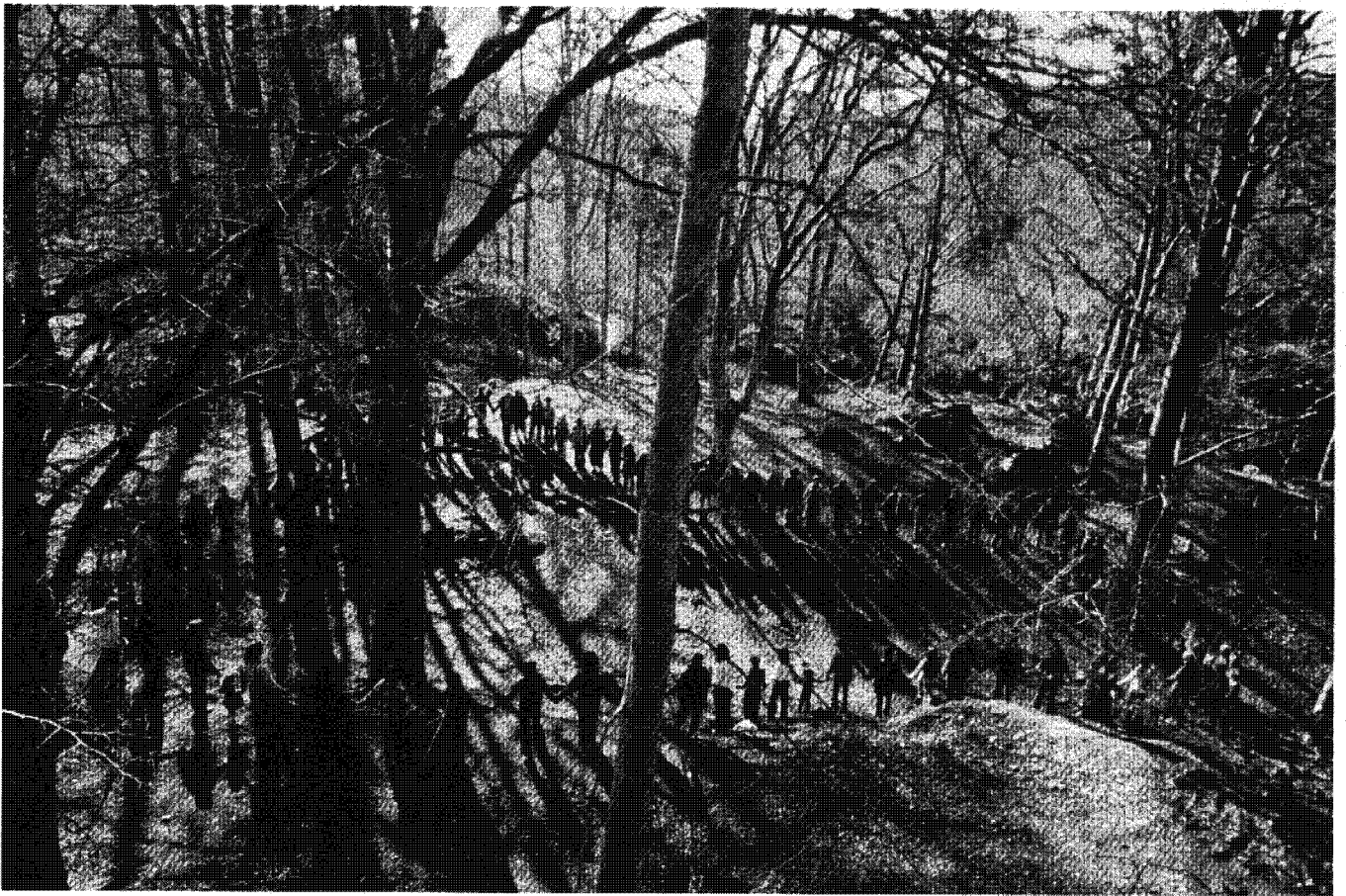
Hvorfor hun og hendes venner har valgt det oldindiske ord *deva*, ved vi ikke. Vi gætter på, at det virker lidt mindre afskrækkende end ord som »naturånder« eller »elementaler« eller »alfer« eller »englekræfter«.

Ifølge den tankegang, der har udviklet sig i Findhorn, og som har rod i gammel folketro, både i den østlige og den vestlige verden, er planter og dyr styret af intelligente ånder. Findhorn-folkene kalder altså disse åndelige væsener devaer, og de mener, at hver eneste art har sin deva - rødkålen har sin, bøgetræet har sin - og muldvarpen har sin.

Hvis man vil udtrykke sig på en måde, der lyder lidt mere videnskabeligt, kan man sige, at hver art har en slags kollektiv bevidsthed.

Det er ikke nogen sensationel nyhed, at flokdyr - koraller, myrer, bier, mange fuglearter, lemminger - har noget, der ser ud som en fælles bevidsthed, noget der holder flokken sammen, styrer dens adfærd og dens reaktioner over for al ydre påvirkning - får den til at handle som eet væsen. Der er nogle forskere, der mener, at der indgår elektriske felter eller elektromagnetiske bølger i den måde, fællesbevidstheden virker på - bølger, der bringer information fra hver enhed til resten af flokken. Hos bierne er der et styrende individ, nemlig dronningen, men hos mange andre flokdyr ser der ikke ud til at være nogen bestemt fører.

Den kollektive bevidsthed hos planter og dyr tjener artens overle-

Vårens komme fejres ved forårsjævnøgn med en »hellig dans« omkring et »kraft« punkt i skoven - et sted, hvor druiderne, de keltiske præster, holdt religiøse fester i gamle dage.

velse og må derfor være i besiddelse af noget, man kunne kalde intelligens. Men hvor »siddet« denne intelligens? Kan den stedfæstes?

Livets styring

Der er et beslægtet spørgsmål, som de lærde er uenige om, nemlig hvordan en urcelle - altså en æg- og en sædcelle, der lige har forenet sig - udvikler sig til et voksent individ med de millioner eller milliarder af egenskaber, der er karakteristiske for arten, plus utallige individuelle træk.

Nogle mener, at *al* den information, der er nødvendig til at styre hele denne utroligt indviklede vækstproces - altså et komplet sæt af »arkitekttegninger« - rummes i generne, i DNA-molekylernes dobbelte spiral, der ved celledelingen flækker på langs i to spiralformede halvdele, som så hver for sig genopbygger sin manglende halvdel ved at trække de nødvendige molekyler ud af det omgivende stof. Således kommer hver

eneste celle i hele den voksne organisme til at indeholde et komplet sæt af DNA-molekyler - de samme, der fandtes i urcellen og som altså skulle være bærere af *alle* arveanlæg. Man kunne sammenligne en voksen organisme med et hus, hvor hver eneste mursten rummede en arkitektmodel af hele huset.

Andre videnskabsmænd finder denne forklaring utilstrækkelig eller ligefrem forkert. Hvordan - spørger de - finder cellerne deres plads og deres funktion i den færdige organisme? Hvordan går det til, at næsen holder op med at vokse, når den er lang nok? Hvordan »ved« en gruppe celler, at den ved delingen skal udvikle sig til en lever, og en anden, at den skal blive hjerne? Alle organismens celler bærer jo *den samme kode* i deres DNA-molekyler!

Kan man overhovedet forklare livets tilblivelse og vækst - eller gendannelsen af ødelagt væv ved sårheling - uden at antage, at der må findes en formgivende kraft - hvor den så end måtte ligge gemt?

Digteren Goethe, som også var videnskabsmand af høj rang, mente, at hver plante udviklede sig efter sådan en model. Han kaldte den *urplanten*.

Når man ser en tidsforkortet filmoptagelse af et frø, der spirer og gror og udvikler sig til en voksen plante, kan man få en betagende fornemmelse af intelligent styring - for ikke at sige *livets mirakel*. Det er, som om den spæde spire ganske målbevidst søgte frem mod den form, der er bestemt for den, og som den selv på en eller anden måde kender.

Hvis man lægger en tynd tråd omkring et guldsmedeæg og snører den sammen, dør cellerne i den ene halvdel, mens den anden udvikler sig - ikke til den højre eller den venstre halvdel af en guldsmed, men til en komplet guldsmed, der bare er mindre end andre guldsmede.

Skærer man en arm af en søstjerne, vokser der en ny arm ud, og den afskårne arm vokser ud til en komplet søstjerne.

Telepatisk styring

Vi går et skridt videre.

Som bekendt kan man lære forsøgsrotter forskellige færdigheder ved at give dem lidt lækker føde, når de gør det, man gerne vil have, og straffe dem med små elektriske stød, hvis de ikke makker ret. På den måde kan man for eksempel lære dem at finde vej gennem en labyrint. Det er ingen nyhed. Men der knytter sig

en omstændighed til sagen, der har foruroliget mange videnskabsmænd, fordi den er svær at forklare: Når en gruppe rotter et eller andet sted i verden har lært sådan en færdighed, så er det *med det samme* lettere at lære en flok rotter på *den anden side af jordkloden* den samme færdighed. Det kunne jo tyde på en eller anden forbindelse - eller et fællesskab - mellem alle verdens rotter. Rotternes deva i videnskabens søgelys!

(Det er endnu mere forbløffende, at man har fundet beslægtede fænomener i »mineralriget«, for eksempel ved krystallisationsprocesser forskellige steder i verden. Men det ville føre for vidt at komme nærmere ind på dette emne. Vi må holde os til plante- og dyreriget).

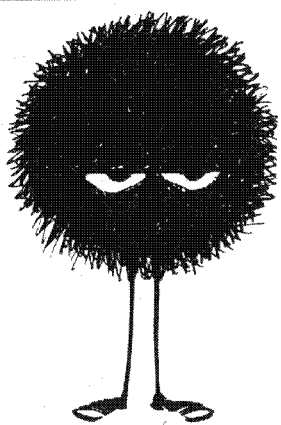
Spørgsmålet er så, om det »livsfelt« eller den »kollektive bevidsthed«, som i hvert fald nogle videnskabsmænd mener må eksistere - selv om den *kun* kan kendes på sine virkninger - om det virkelig kan være *den*, man i Findhorn - og i andre åndeligt inspirerede kredse - mener at kunne komme i telepatisk forbindelse med.

Råd fra devaer

Tilbage til Dorothy McLean.

Hun satte sig stille ned hver dag og grublede over, hvordan man kunne få planterne derude i den magre sandjord til at trives. Hun spurgte devaerne.

Svarene kom til hende, ligesom de var kommet til Eileen, i form af budskaber, der var klare som krystal. Du skal så kålen på det eller det tidspunkt, ved den eller den månefa-

Nu glemmer du vel ikke at forny dit abonnement på Det Ukendte? Husk: Dit abonnement - vor styrke!

se, med den eller den indbyrdes afstand. Du skal give dem den eller den (natur-)gødning og de eller de (naturlige) midler mod skadedyrsangreb.

Skulle kontakten med devaerne - eller med de »æteriske kræfter«, som nogle foretrækker at kalde dem - være den X-faktor, professor R. Lindsay Robb talte om?

Dorothy blev uforknyttet ved med at få fiduser fra de forskellige køkkenurters devaer, og når radiserne eller rødkålen eller artiskokkerne var spiset, spurgte hun »hvad nu?« og fik omgående besked om, hvad der skulle gøres, for at planten kunne trives.

Det er altså Findhorn-folkenes svar på spørgsmålet om deres køkkenhaves eventyrlige succes. Samarbejde med devaerne. Samarbejde med naturen i almindelighed.

Rygtet om succes'en bredte sig som en steppebrand, og folk begyndte at strømme til fra fjern og nær. Det var, som om gode magter opfyldte alle de behov, der meldte sig. Alt kom dryssende som en mild regn ned over kolonien - trailere, huse, trykkerimaskiner, ekspert Hjælp, penge. Journalister og forfattere, der besøgte lejren, skrev begejstrede artikler og bøger og skabte interesse for Findhorn i hele den vestlige verden. Der kom udsendelser i radio og i TV. Og foretagendet voksede som en snebold.

En dag blev Cluny Hill Hotel udbudt til salg. Findhorn meldte sig som interesseret. Prisen for dette skønt beliggende paladshotel med 150 værelser og komplet udstyr var omkring 700.000 kroner! - Og Eileens åndestemme - hendes »deva« - havde talt sandt. Peter, Eileen og Dorothy kunne vende tilbage til Cluny Hill. Det var i 1975.

Foruden Cluny Hill har kollektivet erhvervet sig et andet hotel, Newbold House, tre-fire store smukke huse ved Findhorn og Forres og en ejendom på øen Iona ved Skotlands vestkyst. Så urtebedet på tre kvadratmeter er blevet til et imperium - et imperium, bygget på samarbejde med naturen og respekt for dens love.

Planternes devaer sætter pris på at samarbejde med menneskene - og at planterne bliver spist af dem - siger Findhorn-folkene. »Det er jo det, vi er her for!« Menneskene skal

blot lære at respektere planterne, respektere alt liv, ikke bare betragte det som et udnyttelsesobjekt, noget, man kan skalte og valte med efter forgodtbefindende.

I Findhorns kantine og på Cluny Hill spiser man vegetarisk føde. Det hænger ikke sammen med noget halstarrigt princip, men med en besindig overvejelse, der selvfølgelig har noget at gøre med den hyggelige og intime omgang med planternes devaer. Michael Lindfield, der leder en havebrugsskole, knyttet til Findhorn, sagde til os, at hvis man spiser dyrisk kost, er det rimeligt at overveje, om man eventuelt selv kunne tænke sig at aflive det dyr, man har lyst til at spise. Det står iøvrigt enhver, der besøger Findhorn, frit for at supplere plantekosten med fisk, fjerkræ og kød, som man selv tilbereder, og ved festlige lejligheder bliver der sommetider serveret kylling. Men hovedparten af kosten er altså vegetarisk. Og den er både afvekslende og lækker. For resten bliver der også spist mælkeprodukter. De koster jo ikke liv.

Væld af tilbud

Findhorn er - foruden alt det andet - et center for studier og undervisning. Nogle lærere er medlemmer af kollektivet, andre kommer på besøg udefra. Det er mest på Cluny Hill, undervisningen foregår. Enhver, der er interesseret og vil betale prisen, kan komme og deltage i et kursus eller en studiekreds og få kost og logi under opholdet. Der bliver undervist i emner som mystik i den vestlige verden, meningen med livet, meditation som livsform, astrologi, parapsykologi, drømmen som middel til selverkendelse, gruppebevidsthed, moderne psykoterapi, vedvarende energikilder, biodynamisk landbrug, husarbejdets åndelige værdi, holistisk kunst, holistiske danse og holistisk helbredelse. (Vi vil vende tilbage til de sidste to emner - i omvendt rækkefølge).

Der er også værksteder, hvor man kan lære praktiske fag - et lysedypeperi, en vævestue, et pottemagerværksted, et trykkeri, et audiodstudie, et foto-studie - og så er der naturligvis haven og den dertil knyttede havebrugsskole.

Undervisningsvirksomheden er Findhorns vigtigste indtægtskilde. Salget af bøger og kassetter hjælper

Cluny Hill Hotel blev købt i 1975 af Findhorn-kollektivet. Det kostede ikke mere end et almindeligt dansk parcelhus.

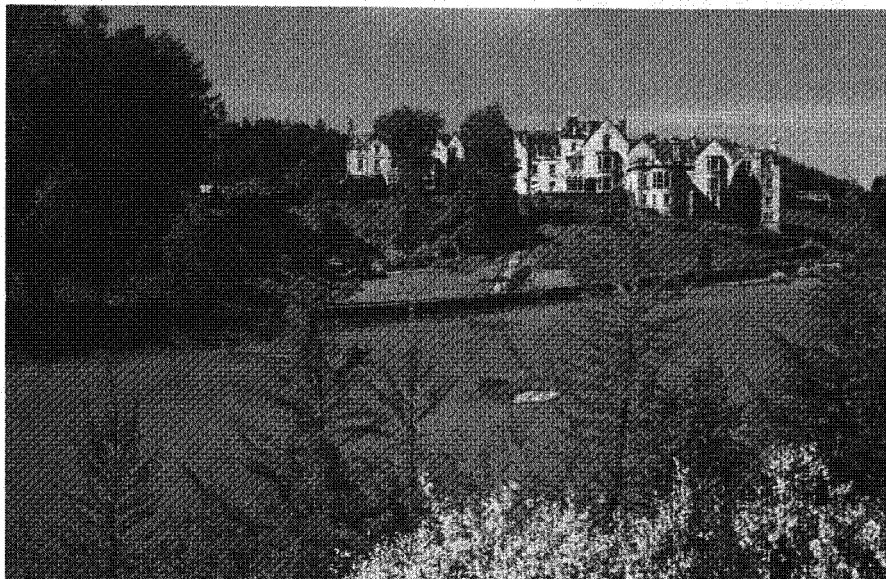
også på økonomien. Desuden modtager kollektivet gaver fra tilhængere i alle verdens lande, mennesker, for hvem besøget på Findhorn har været en oplevelse for livet, eller som bare har fattet sympati for projektet og følt trang til at støtte det. Så økonomien er god. Derfor kan enhver, der slår sig ned i Findhorn, efter et års prøvetid, der koster omkring 16.000 kroner, bo der gratis resten af sit liv med alle normale behov dækket, plus lomme penge fra det tredje år fremover. Forudsætningen er, at man lever og arbejder for fællesskabet.

Det kræver styrke og udholdenhed at blive medlem af Findhorn-samfundet. Mange møder op med vaner og fordomme, som er helt uanvendelige her. De får deres sag for. De bliver vasket i skarp lud, skyllet igennem og centrifugeret. De, der er ude på et ego-trip, eller som ikke er indstillet på at arbejde for fællesskabet, bliver dukket, så de mærker det. Ydelse må sættes foran nydelse. »Man må elske de andre eller rejse sin vej«, som Kay, en amerikansk kvinde, sagde til os. Tilmed må man ikke ryge tobak i fælleslokalerne, og hash og andre stoffer er bandlyst uden nåde og pardon. Man må indrette sig på at leve af planteføde og mælkeprodukter. (Men maden er som nævnt lækker). Vin man man nyde - men med mådehold. At promenere en brandert i det fri ville vække pinlig opsigt.

Holistisk virkelighed

Vi har brugt ordet »holistisk« et par gange. Det er et nøgleord i hele *den nye tids bevægelse*, og på Findhorn bruges det jævnligt.

Der er visse ord, kendt af alle, som - når man kigger dem efter i sømmene - vidner om glemte eller oversete sammenhænge. Ordene helbred, helse, helhed, hele og hellig er nært beslægtede. Sproget har rod i primitive oldtidssamfund, hvor mennesket følte sig som eet med alt, med naturens helhed, og ærede denne *helhed* som noget *helligt*. At

hele (et sår) er at *helbrede*. På engelsk har man noget ganske lignende: Healt (helbred), healing (helbredelse), whole (hel) og holy (hellig). Deraf er ordet *holistisk* dannet.

Healere - helbredere - fra alle verdens lande mødes på Findhorn for at holde kongres og udveksle erfaringer. Der er et utal af metoder, der kun har det tilfælles, at de er ilde set af den officielle medicinske videnskab. Der er akupunktur, homøopati, zoneterapi, urtemedicin, »magnetiske strygninger« - og der er mange, mange flere. Vi hørte om en metode, der hedder »touch for health«, helbredelse ved tryk på visse muskler, hvis virkningsgrad hænger sammen med bestemte organers funktionstilstand. Metoden havde efter sigende sensationelle virkninger.

Der er en anden metode, der jævnlig anvendes på Findhorn, nemlig helbredelse ved meditation. Tekniken er den, at en meditationsgruppe danner sig et klart tankebillede af den pågældende patient som fuldstændig rask. Når billedet står helt tydeligt, siger man til sig selv - eller man tænker det uden at sige det højt: »Nu er hjælpen på vej«. Og så retter man en tak til den kosmiske kraft, der sender hjælpen.

Man kan også gennemføre processen alene. Men man må ikke sidde og bilde sig ind, at det er *en selv*, der hjælper - det er de kosmiske kræfter. Dem skal man ligesom træde til side for, så »man selv« kun fungerer som en kanal. Forfængelighed ødelægger processen.

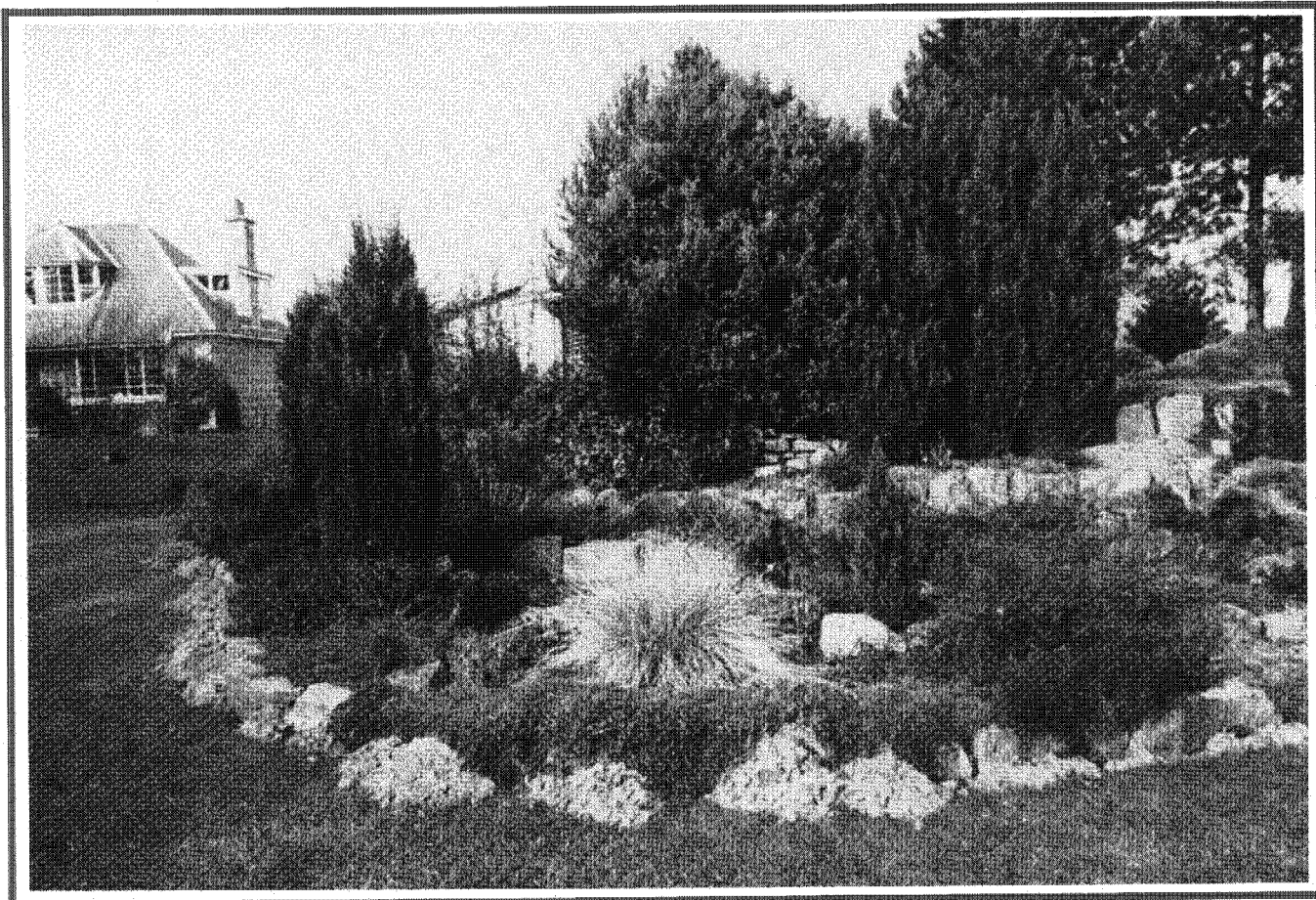
Der er to andre forudsætninger for, at helbredelse finder sted. For det første skal patienten *virkelig* øn-

ske det. Nogle mennesker har et ubevidst behov for sygdom - et sygeligt behov, kan man roligt sige. For det andet skal helbredelsen på det pågældende tidspunkt passe ind i vedkommendes skæbnemønster - og det er ikke så let at vide noget om. Men facit er, at meditationen *ofte* - ikke *altid* - fører til helbredelse.

Hellige danse

- Og så er der dansene - de hellige danse, som de kaldes på Findhorn. Det ville måske være bedre at kalde dem »holistiske«. Det er gamle folkedanse, samlet i alle verdens lande af en tysk professor, som en dag kom til Findhorn og sagde »værsgo, dem må I kunne bruge«. De fleste af dansene er ringdanse. Alle kan være med - ingen behøver at varme bænk. Man tager hinanden i hånden og står ganske stille et øjeblik, mens hver deltager tænker: »Jeg er ikke bare mig selv - jeg er et led i en kæde, en stærk kæde - jeg er medlem af en *helhed*«. Så besegler man fællesskabet med et lille håndtryk, der går ringen rundt som en elektrisk gnist - og så begynder dansen. De fleste af dansene er nemme at lære - ligesom børnenes danselege, »Snehvide var et vakkert barn«, og »Så går vi rundt om en enebærbusk«. Man kommer i godt humør af dem og får en masse livskraft.

Der danses ved alle festlige lejligheder - for eksempel ved bryllupper. Dem er der mange af på Findhorn - hvordan skulle det være anderledes på et sted, hvor alle er dømt til at elske alle? - Vi var med til et bryllup - pæn gom, brud med fin tyk mave, et glas hvidvin, en pragtfuld kage - og

bagefter »hellige danse« ude på en plæne, som vi skal fortælle en historie om i slutafsnittet. Livsglæde i oktobersolens gyldne stråler, musik, vin, kærlighed - helhed.

Der er store dansefester ved solhverv og jævndøgn. Hvis vejret tillader det, danser man ude i skoven, på et sted, der menes at have en særlig åndelig magnetisme - et »power spot«, et kraftpunkt, hvor druiderne, de keltiske magikere, samledes til religiøse ceremonier i længst forsvundne dage.

De »helbredende danse« er en forening af dans og »helbredende meditation«. Man samler tanker om den syge, danner sig et billede af vedkommende i topform, forestiller sig, at dansen udløser og kanaliserer de himmelske kræfter, den syge har behov for, og takker på forhånd for hjælpen.

Vi hørte om tilfælde, hvor denne forbøn virkede ganske omgående.

»Kære muldvarpesjæl...«

- Det står enhver frit for at tvivle på, at hele denne historie er andet end godtroende snak. Det står ligeledes enhver, der kan klare det økonomisk, frit for at rejse til Findhorn på et kortere ophold, eventuelt for at

deltage i et kursus eller en studiekreds - og så selv danne sig en mening om det hele. Sådant en rejse behøver ikke koste mere end enhver anden ferierejse.

Før vi kommer til desserten, vil vi gengive nogle ord, som vi hørte lederen af Findhorns undervisningsprogram, Nick Rose, sige ved slutningen af en morgenmeditation:

»Gid lyset fra den evige kerne i vort væsen i dag og hver dag må skinne frem gennem vore tanker og vore ord og vore handlinger. Lad os se det indre lys stråle ud fra dette samfund til alle de steder i verden, hvor det kan gøre gavn. Lad os samarbejde med Gud om den store opgave at helbrede vor planet og genoprette verdens orden«.

Og så historien om muldvarpene. Det er en af Findhorns »mærkesager«.

Da man for nogle år siden havde anlagt en have mellem trailere og bungalow'er, kom en flok muldvarpe på besøg og hærgede på livet løs i den nyanlagte plæne. Den kom til at se farlig ud.

Så kunne man jo have lagt forgiftede orme ned i hullerne eller brugt røgpatroner og sakse. Men det stred mod god tone på Findhorn. Det er

»Muldvarpe-miraklet« - se teksten sidst i artikelen.

bedre at samarbejde med sine medskabninger end at dræbe dem. (Dette var en særmelding til de store politikere i øst og vest!). Så hvorfor ikke gå til muldvarpedevaen? Man skal jo altid gå til chefen, hvis man vil opnå noget!

Havegruppen mødte op i den lille meditationssal, satte sig i en rundkreds og bad en stille bøn til »the souls of the moles«, muldvarpesjælene.

»Kære venner« - sådan omtrent formede de bønner i deres stille sind - »vi kan mægtigt godt lide jer, og vi vil jer intet ondt, for I har jo samme ret til livet som vi. Men vi ville være glade, hvis I ville lade være med at ødelægge den fine plæne, vi har anlagt. Kunne I ikke have den ulejlighed at lave jeres skud i en perlekæde omkring den lille stenhøj, I véd nok?«

Efter den dag kom der ikke flere muldvarpeskud i plænen.

Fotografiet (side 16) fortæller resten af historien. □